

[Steen Folke]

lerne hele tiden har været tale om en afvejning mellem, hvad man kunne kalde faglige og politiske hensyn. Vi har stillet en række spørgsmål i udvalget for at få belyst dette problem. Svarene på disse spørgsmål har vist ikke interesseret flertallet i udvalget synderligt, men jeg vil gerne citere fra et af svarene, hvori der citeres, hvad daværende undervisningsminister Knud Heinesen sagde under andenbehandlingen af styrelseslovforslaget i 1973 (Folketingstidende 1972-73, sp. 7017 og 7018):

»Man kan sige, at hensynet til forholdstalsvalgmådens opfyldelse taler for repræsentationsområder med et vist antal mandater, mens hensynet til i et styrende organ at opnå en alsidig faglig repræsentation ofte taler for mange repræsentationsområder med kun et enkelt mandat i hvert område. Her er altså tale om en konflikt mellem hensynet til deling efter anskuelser og faglige hensyn, hvor jeg har ment, at de faglige hensyn burde veje tungest . . .«.

Dette med de faglige hensyn er et synspunkt, som borgerlige partier plejer at fremholde, når man diskuterer styrelseslov og højere uddannelse. Man har kritiseret den såkaldte politisering ved de højere læreanstalter og påberåbt sig faglige hensyn igen og igen.

Men nu er der her en sag, hvor man vedtager en ændring af denne styrelseslov alene ud fra politiske hensyn for at imødekomme Moderate Studenter, som har ført en heftig kampagne, og som jo har mange gode venner herinde. Man får nu lavet en ændring – en lille ændring, bevares, det er ikke nogen stor sag i denne valglov – som alene skal imødekomme Moderate Studenter. Det, der sker i forbindelse med denne ændring, er, at man risikerer, at faglige hensyn bliver tilsidesat, men det har overhovedet ikke bekymret de borgerlige partier i denne sammenhæng.

Jeg vil ikke bestride, at den ordning, der har eksisteret, kan misbruges, lige så vel som den ordning, man nu vedtager, kan misbruges; den kan nemlig føre til, at betydelige faglige grupper ved de højere læreanstalter ikke får nogen repræsentation, fordi det bliver let at forhindre en opdeling i repræsentationsområder. Det er alene ud fra politiske hensyn.

Jeg synes, det er forbløffende, at socialdemokratiet har givet efter for den borgerlige

pression i denne sag, hvor det som sagt ikke er faglige hensyn, der er i højsædet, men alene nogle politiske hensyn og altså hensynet til denne lille borgerlige splittelsesorganisation, Moderate Studenter, ved de højere læreanstalter.

Jeg skal understrege, at jeg mener, det er forrygende ligeegyldigt, om de moderate får et mandat fra eller til rundt omkring, for de er og bliver langt de fleste steder en lille og isoleret splittelsesgruppe, så det spiller ikke den store rolle i sammenhængen. Derimod er det ikke helt ligeegyldigt, at betydelige faglige grupper med den ændring, man nu vedtager, faktisk risikerer at havne uden nogen form for repræsentation.

Men det er de borgerlige altså helt indstillet på, og socialdemokratiet har ligget underdrejet i denne sag og altså reelt ladet sig presse til at gå med til det. Jeg synes, det er beklageligt, men som sagt er det en lille sag, der ikke vil ændre noget væsentligt overhovedet, men det er klart, at VS vil stemme imod her ved tredje behandling.

Bertel Haarder (V):

Med den beskrivelse, som hr. Steen Folke her har givet af de studenterorganisationer, han kalder små splittelsesorganisationer, har han faktisk udmærket illustreret, hvorfor det har været nødvendigt med denne lovændring at gribe ind i den ordning, som hr. Heinesen så udmærket beskrev argumenterne for dengang. Hvis man nemlig havde været saglig i den måde, hvorpå man havde udnyttet muligheden for opdeling i repræsentationsområder, så havde denne lovændring været overflødig, og så havde vi stadig haft muligheden for at tilgodese de tilfælde, som hr. Heinesen dengang nævnte.

Men da man ikke har været saglig og netop har kørt frem på universiteterne med præcis den nedladende holdning over for anderledetænkende, som hr. Steen Folke her har demonstreret så udmærket, har det desværre været nødvendigt med denne ændring.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 124 stemmer mod 15.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Tredje behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om film og biografier.

(Lovforslag nr. L 29. Fremsat 10/10 80. Første behandling 22/10 80. Betænkning 3/12 80. Anden behandling 9/12 80).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget vedtoges med 125 stemmer mod 14.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel. (Begrænsning af de selvstændiges egenperiode til 3 uger og begrænsning af arbejdsgiverperiodens længde til 3 uger).

[Af Nathalie Lind (V) m. fl.].

(Lovforslag nr. L 85. Fremsat 25/11 80).

Lovforslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Socialministeren (Ritt Bjerregaard):**

Det lovforslag, som er til behandling, har som bekendt været debatteret her i salen ved adskillige lejligheder. Forslaget har senest været fremsat af medlemmer af venstre, de konservative og fremskridtspartiet i forrige samling i forbindelse med behandlingen af regeringens nu vedtagne forslag til ændring af dagpengeloven. Ved vedtagelsen af det nævnte lovforslag, der træder i kraft den 1. januar 1981, skete der flere forbedringer for

erhvervslivet. Således blev den hidtidige ordning, hvorefter de såkaldte mindre arbejdsgivere ikke skal betale dagpenge ved sygdom hos lønmodtagere for de første tre uger af en ansættelse, udvidet til at omfatte alle arbejdsgivere ud fra et ønske om at stimulere arbejdsgiverne til at foretage flere nyansættelser.

Ved loven videreførtes tillige den midlertidige ordning, der blev gennemført i januar 1978, og hvorefter staten yder tilskud til forsikringen for mindre arbejdsgivere, der har frigjort sig for forpligtelsen til at udbetale dagpenge i arbejdsgiverperioden.

Ved forlængelsen af denne ordning opnås, at mindre arbejdsgivere kan begrænse deres udgifter på grund af de ansattes sygdom til et beløb, der ofte er mindre end én uges dagpenge pr. medarbejder om året. Udgiften i 1981 til de to ordninger er anslået til ca. 100 mill. kr., og desuden må man regne med, at der opnås en besparelse for arbejdsgiveren ved den udvidede barselorlov.

Ud fra de aktuelle økonomiske forhold må man konstatere, at der med vedtagelsen af de nævnte forbedringer for erhvervslivet er ydet en væsentlig støtte specielt til de mindre arbejdsgivere.

Venstre er i bemærkningerne til lovforslaget inde på, at dagpengelovens regler om en arbejdsgiverperiode på 5 uger er udtryk for en forskelsbehandling mellem lønmodtagere og selvstændige. Venstre henviser til, at begge grupper betaler samme procentvise socialsikringsbidrag, og opfordrer til større solidaritet mellem befolkningsgrupperne.

Jeg kan med min bedste vilje ikke se, at princippet i dagpengeloven om en 5 ugers arbejdsgiverperiode skal være udtryk for manglende solidaritet. Det er da rigtigt, at der er forskel, men det følger jo af sagens natur. Der er også forskelle mellem lønmodtagere indbyrdes: nogle får fuld løn under sygdom, og andre får en procentdel af den hidtidige løn udbetalt i form af dagpenge under sygdom.

Endelig vil jeg gerne minde om, at de selvstændige efter dagpengelovens § 28 frivilligt kan sikre sig dagpenge i de første fem uger af en sygeperiode, oven i købet med et bidrag fra det offentlige, der udgør $\frac{1}{2}$ af udgifterne.

Jeg kan altså ikke støtte venstres forslag om at fravige et af de grundlæggende prin-